

**GODZINIE TOMASZ
WYCHOWAWAŻNY
WAWCZA**

;

TOMASZ WAŻNY
GODZINA WYCHOWAWCZA

WYDAW
NICTWO

WYDAWNICTWOJ WROCŁAW 2019

Lont

Sam zobaczysz, charczał, krztusząc flegmę.
Gładził włosy szczerbatym grzebieniem,
świszczał radiowe melodie przez chore zęby.
Lustro w korytarzu (rama jego portretu)
- codzienne ryzyko pojedynku.

Schodził, trzymając w dłoni gołębia.
Właśnie wtedy działały się te męskie sprawy
między nami - w ciszy, jak na OIOM-ie.
Tylko mężczyźni potrafią tak milczeć
- pełnymi zdaniami, muśnięciem kciuka.

Wyrzucił go do góry, pustą garść confetti.
Ptak machał skrzydłami w miejscu. Gaśł
w nim źle odpalony lont. To ten, mówił,
omiatając językiem obolałe dziąsła.
Wtedy był moją ulubioną utopią.

Wilgotne, szaro-białe gówno na kufajce,
kredowy pył, który strącał pod wieczór.
W mieście nie ma nawet swojej ulubionej jawy
(gołębie nie potrafią żyć na szóstym piętrze).
Te męskie sprawy między nami wygasają.

Łebki sierpówek nieruchomieją. Błysk
żyletki w wodzie, w szkle, w źrenicy.
Pieprzyk, ścieg krwi. Sam widzisz, charczy
siostra, ścierając okruchy chleba z jego ust.
Strąca je do zlewu – garść zużytego confetti.

Rebellio carnis

I będziesz miała klawo. Choć może
nie do końca. Miasto cię sponiewiera, jesień
– szorstka i lepka – rozrzuci brudne liście. Bezdomni
wyruchają dziewczynkę, która nie usłuchała
bozi. Bozia ją sponiewiera i będziesz miała
(wybacz) co krok prorocstwo strachu, żywe,
uparcie żywe pod powiekami.
Robactwo w fałdach ziemi.

Nie będzie klawo i – nie ma co ukrywać –
echo kamiennych ulic, lampy nabrzmiące
światłem poruszą wątłą pamięć, podsuną dni,
zdarzenia (daleki krewny niewidziany przez lata).
Wszystko jest prorocstwem strachu. Przyczajone,
ciche. Nad miastem lepka jesień. Kobieta, blizna
życia, albańskie papierosy, ziarna świeżej
musztardy i buda w suterenie.

Cień ostrych wież Saint-Bénigne.
Historia się powtarza. Czy tak jest
bardziej klawo? Miasto cię poniewiera.
Otwierasz – składasz pamięć, przerdzewiały
scyzoryk. Co krok prorocstwo strachu.
Echo cichych uliczek. Lampy brzemiennie
w światło, kalki martwych owadów.
Historia cię powtarza.

Deutschen Erd - Und Steinwerke

(Apendix 1)

Dziś widziałam, jak pracownicy służb komunalnych pakowali kolorowe liście w czarne plastikowe worki.

Zemdliło mnie. Twarze, dla których nigdy nie znajduję imion, mówiły przez moje mysie usta: O nas tak nie zadbano.

Patrzyłam dostatecznie długo.
Mała dziewczynka towarzyszka zdążyła zawiąć twarde skórki chleba w chustę.

Żułyśmy je powoli na pryczach, marząc o tłustych dżdżownicach w śnieżnej mączce.
Żebyś mi nie padła, błagał jej podbródek.

Wzrok – strzyżyk. Tumult oddechu.
Jąkać się zaczęła po tygodniu. Szczęściara!
Tak niewiele z tego, co ujrzałyśmy,

musiała umieć nazwać.

Umowność

Z tego morza wychodziła muzyka.
Promienie słońca padały w nacięcia
między falami zsiniałymi jak twarze
palaczy, którym wyświetlono
istotę cienia na zdjęciu.

Miejsce bez nazwy.
Nikt nigdy nie znalazł
dostatecznie samotnego słowa. (Szelest?).
Szelest szczelnie przepęłniał powietrze.
Wiatr zebrał puszki, liście, szkło okolicy.

Głos sprzedawcy pączków
wciąż zastygał w połowie drogi.
Teraz słyszę go wyraźniej: czkanie głosek
treliującego głuszca. Jego białe oczy
szperają w mojej pamięci.

Z głosu wymyka się dziecko.
Porzucone jak przerwany wiersz.
Widzę je i szukam słów do tego listu.
Dźwięki zabawkowej marimby wiją gniazda
w mokrych włosach plażowiczów.

Przez chwilę jestem cudzą bliskością.
Uścisk drobnej dłoni, głośny i pachnący.
Mewy pod niebem, przypięte szpilkami.
Dotknąłem jednej. Strzepnęła z siebie
śnieg i wszystko wokół.

Dedykacja

To dziecko wabiące sen
na wilgotnej skałce wzięło się
znikąd. To jest: z wiatru, cierpkiej

wody i woli. Bez imienia, to jest:
pod imieniem złożonym z liter języka
mogącego znaczyć tylko nieobecność.

To dziecko zgubione w lesie
- przywarło do miękkiej kory brzozy,
pachnącej, ciepłej skóry

matki. *Paul!*, woła do siebie
przez sen, kładzie się tuż obok.
Ten fragment rzeczy rzeczywistych

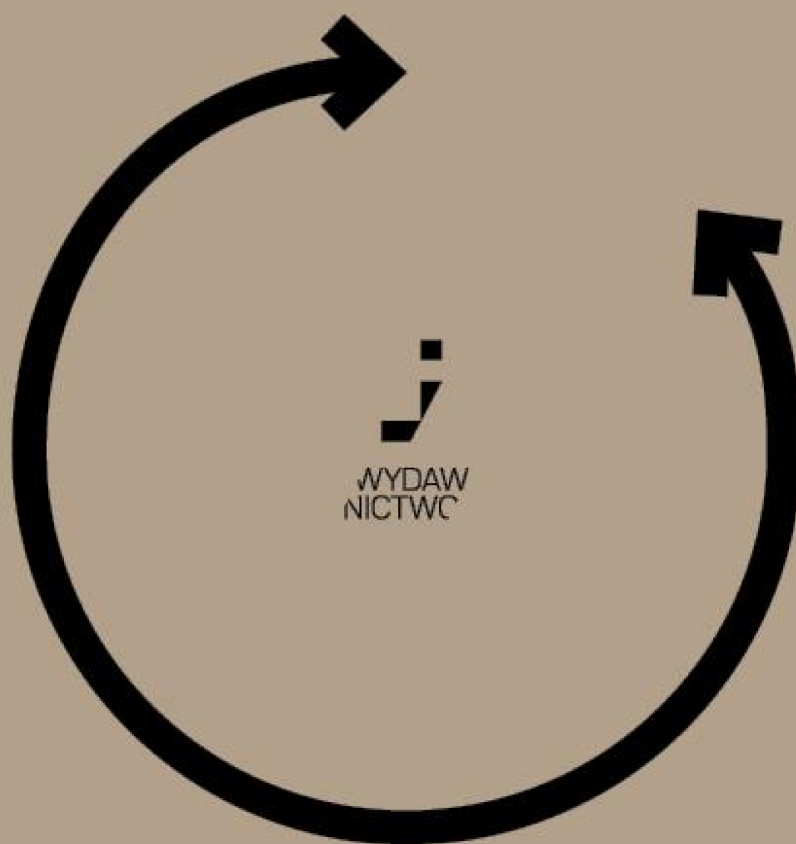
jest dla ciebie. *Weź!*, namawia.
Dmucha w rzadkie chmury, piórka
przyprószonej sadzą sójki.

Paul, straciłeś początek, lata
żywe, obumarłe. Wyimek, bez którego
życie nie może zostać spisane.

Jesteś celą, rzeką ryjącą w glebie,
kroplą potu w naskórku. Wodą,
w którą dziecko woli wejść,

wrócić, zamieszkać bez końca,
nazwać na przykład Sekwaną i już
całkiem serio brać się znikąd.

CENA 20 ZŁ

Patronat medialny

